

banen mellem København og Holte og paa Kystbanen mellem København og Rungsted. Jeg finder en saadan Lokaltrafik praktisk og økonomisk, da det er klart, at der i Nærheden af Hovedstaden naturligt stilles større Krav til Trafikken end for den længere bortliggende Del af Banen, Krav, som kunne lettest imødekommes paa den Maade, uden at den øvrige Del af Banestrækningen lider derved. Men jeg vil henstille til Ministeren, at man ikke bliver staaende ved Ballerup, som det Sted, hvor Lokaltrafikken ender, men at man ogsaa inddrager Maaløv Station under Lokaltrafikken. Maaløv Station hører paa ganske naturlig Maade til Københavns nærmeste Opland, idet den er Knudepunktet for en Mængde tætbefolkede Byer, der alle sammen have Forretningsforbindelse med København. Dertil kommer, at denne Station tillige har en betydelig Turisttrafik til de skønne Egne ved Sønderø, og sidst, men ikke mindst er Maaløv den Station, der lider haardest under Konkurrencen med Slangerup-Banen. Jeg ser derfor ikke rettere end, at det ligger i Statsbanernes egen Interesse at gøre noget betydeligt for at sætte Maaløv Station i Stand til at taale denne Konkurrence, og det bedste Middel dertil er at inddrage den under Lokaltrafikken paa København.

Med det samme, jeg har Ordet, vil jeg gerne fremdrage en Omstændighed, der mange Gange har givet Anledning til Klage, og det er den lovlige langsomme Toggang paa Frederikssund-Banen. Denne har mange Stationer, hvorved Administrationen har imødekommet Befolkningens Krav, og det fortjener den i høj Grad Tak for, men de mange Stationer medføre naturligt, at Togene ikke saa hurtigt kunne gennemføres. Alligevel maatte Hastigheden dog kunne forceres noget, og navnlig maatte Opholdet paa Stationerne kunne blive noget kortere. Nu holde Togene hyppigt flere Minutter for at vente paa Afgangstiden. Der har været en Deputation hos Generaldirektoratet, og dette har stillet sig velvilligt til Sagen. Det er mig bekendt, at Deputationen ogsaa vilde have søgt Trafikministeren, men undlod det af Hensyn til, at Ministeren netop i de Dage var stærkt optaget af andre store Spørgsmaal, saaledes at man ikke vilde lægge Beslag paa hans Tid i Anledning af dette Spørgsmaal. Jeg tillader mig derfor ved denne Lejlighed at bede Trafikministeren om at have sin Opmærksomhed

henvendt paa dette Spørgsmaal. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Brandes: Jeg tillader mig til en Begyndelse at sige nogle Ord om det Emne, der i Gaar debatteredes mellem det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) og Finansministeren, et Emne, der syntes saa alvorligt ogsaa for Finansministeren, at han straks greb ind i Diskussionen — noget imod dette Tings Sædvane — maaske ogsaa i den Hensigt derved at aflede Opmærksomheden noget fra den betydningsfulde Slutning, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds gav sit Foredrag. Dette Emne var Danmarks Stilling overfor Tyskland og Frankrig. Jeg skal ingenlunde bebrejde den højtærede Finansminister, at han har begyndt Forhandlinger om en Handelstraktat med Tyskland. Jeg har aldrig begrebet, at man overhovedet vilde bebrejde ham dette; jeg anser det for en ganske naturlig Ting. Naar der er blevet sagt, at det danske Toldlovsforslag, som det forelagdes af Finansministeren, var affattet efter disse Forhandlinger, saa er det jo utvivlsomt ganske overdrevent. Men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at visse Toldsatser ere blevne fremsatte af den højtærede Finansminister i Folketinget i forrige Samling, opretholdte af ham gennem forrige Samling, atter forelagte her i Landstinget i denne Samling og først forandrede paa den højtærede Finansministers Initiativ ved anden Behandling, og at disse Forandringer i Toldsatserne ganske utvivlsomt ere skete af Hensyn til Forhandlingerne om en Handelstraktat imellem Danmark og Tyskland. Det vil den højtærede Finansminister ikke kunne nægte. Men jeg ser heller ikke noget, som man kan bebrejde den højtærede Finansminister, deri, at han har stillet sig i et nabovenskabeligt Forhold til Tyskland gennem disse Forhandlinger; det vilde være urimeligt, om jeg fra min Side vilde gøre den højtærede Minister nogen Bebrejdelse for hans Stilling i denne Henseende.

At dette Forhold samtidig er blevet understreget ved andre Begivenheder, skal jeg kun hentyde til. Jeg skal i denne Henseende kun omtale det Interview, som den danske Minister i Berlin lod sig underkaste, og som var Genstand for Omtale i Gaar af det ærede 2det Medlem for 10ende Kreds (Frijs) — saa vidt jeg forstod paa hele Finansudvalgets Vegne. Jeg har ikke det ærede Medlems Udtalelser liggende for mig, men jeg tror, at han